

INHOUD

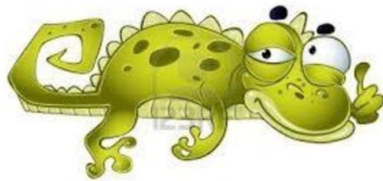
Hoofdstuk 1	
De zieke Chòmpi	1
Hoofdstuk 2	
Djako en Djòka	2
Hoofdstuk 3	
Weer thuis	4
Hoofdstuk 4	
Shon Morkoi	6
Hoofdstuk 5	
Cool zeg!	8

Chòmpi, de rare leguaan

Door: Dorian Lauffer

Hoofdstuk 1 De zieke Chòmpi

Er was eens in het groene bos een leguaan en die heette Chòmpi. Hij had een oudere zus en die

heette Champa. Chòmpi is een hele mooie en gespierde leguaan met een hele mooie leguanenkam. Op een dag was Chòmpi weer ziek.

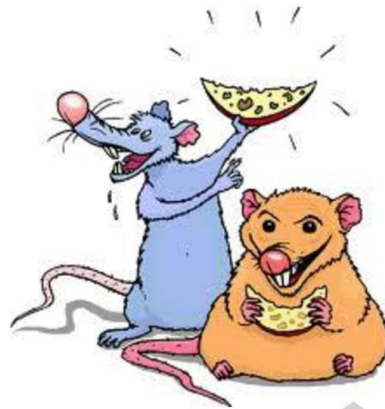
“Chòmpi waarom ben je weer ziek?” vroeg Champa. “Ben je weer vlees aan het eten?” Champa was echt boos. “Ik wil eten wat ik wil, want ik ben stoer en sterk”, antwoorde Chòmpi moedig. Champa werd nog bozer en zei: “Ga naar je kamer “. “Maar ik ben al in mijn kamer”, zei Chòmpi met een glimlach. Champa werd toen nog bozer en zei “dan ga ik maar naar mijn kamer” en ze smeede de deur keihard dicht.

Hoofdstuk 2 Djako en Djòka

De volgende dag werd Chòmpi nog zieker. Champa vroeg “ Chòmpi, met wie ben je vlees gaan eten?” “Met Djako en Djòka“, zei Chòmpi. “Ik wist het! Die 2 ratten veroorzaken altijd problemen.” Nu was Champa weer boos. “Nee ze zijn mijn vrienden en ze veroorzaken helemaal geen problemen” zei Chòmpi. “O nee? Dus dat jij ziek bent, is geen probleem?” vroeg Champa. “Nee want ik ben stoer en sterk, dus je hoeft je niet druk te maken met mij. Ga mijn kamer uit!” schreeuwde Chòmpi.

Toen Chòmpi die woorden had gezegd, kreeg Champa een gevoel. Ze ging naar het huis van Djako en Djòka om te kijken wat Chòmpi precies had gegeten. Ze drukte op de bel en er kwamen 2 grote ratten voor de deur. Ze waren heel eng.

Champa begon te praten en vroeg “Waarom hebben jullie mijn broertje vlees gegeven?” “Hij wou het zelf eten dus het maakte ons niet uit” zeiden de twee ratten tegelijkertijd. “Maar jullie weten dat leguanen geen vlees eten” zei Champa met een ernstig gezicht. “Wij zeiden het maakt ons niet uit. Ga weg en kom nooit meer terug! Begrepen?” Djako en Djòka leken ook boos. Ze smeten de deur dicht. Champa wou weer aankloppen, maar deed het toch niet. Ze was bang voor die enge Djako en Djòka.

Hoofdstuk 3 Weer thuis

Champa liep naar huis en onderweg zag ze een bord waarop stond: Ben je op zoek naar een dokter? Kom dan maar langs bij de wijze Shon Morkoi. Ze rende gelijk naar huis. Toen ze thuis kwam belde ze meteen naar de wijze Shon Morkoi en legde hem uit wat er aan de hand was. Hij zei: “Ik heb het heel erg druk deze dagen, maar kom dinsdag langs.” Toen Champa dit aan Chòmpi vertelde, werd hij heel blij. Even later kreeg Chòmpi heel veel pijn. Hij begon te huilen en riep Champa. Ze kwam binnen en vroeg wat er aan de hand was. Chòmpi zei dat hij zomaar pijn had gekregen. Champa zei toen: “jij hebt gekozen om vlees te eten, dus het is jouw eigen schuld. Je weet drommels goed dat leguanen alleen groenten, fruit en bladeren eten.”

Na een uurtje kwam Champa weer binnen en vroeg of het gaat. Chòmpi zei: “ja, maar kan jij een verhaaltje vertellen?” Natuurlijk zei Champa. Champa kende heel veel moppen dat ze van haar opa had geleerd. Ook nu ging ze een mop vertellen.

Er ging eens een meisje boodschappen doen. Ze liep langs een meer. Er was daar een bordje waarop stond: “niet zwemmen!” Ze was erin gevallen en begon te roepen: “help, help!” Er kwam een mevrouw langslopen en die hielp haar. Toen ze eruit was, vroeg de mevrouw: “Kan je niet zwemmen?” Toen zei het meisje: “Ja, maar op het bordje staat niet zwemmen.” Hahahahaha, dit vond Chòmpi wel erg leuk. Voor even voelde hij zich minder ziek. Champa kan heel goed moppen vertellen. Na een paar moppen vielen ze in slaap.

Hoofdstuk 4 Shon Morkoi

De volgende ochtend kwamen ze bij de wijze Shon Morkoi. Toen ze aankwamen zag shon Morkoi er raar uit. Het is een oude schildpad met

een witte jas en een grote hoed. Toen ze daar waren zeiden ze goedenmorgen. Toen ze binnen waren, deed Shon Morkoi zijn jas uit en vroeg: “Wat is er gebeurd?” Chòmpi begon te vertellen: “Het begon allemaal op zaterdag toen ik met Djako en Djòka naar hun huis ging.” Shon Morkoi vroeg: “Wie zijn Djako en Djòka?” “Dat zijn twee ratten. Ze zijn mijn vrienden.” Chòmpi vertelde verder. “Dus toen ik daar was, gingen we spelen in hun kamer. Later gingen we ook eten. Djako en Djòka kregen vlees en ik groenten en fruit.

Maar toen ik mijn groenten en fruit kreeg, gingen ze me uitlachen en pesten. Ik zei tegen hun dat ik een leguaan ben en dat ik alleen groenten en fruit eet. Maar ze zeiden dat ik gewoon een bangerik ben. Dat vond ik niet leuk, want ik ben stoer. Ik zei toen dat ik ook vlees wilde. Ik wilde ze laten zien dat ik geen bangerik was. Ik vond het niet zo lekker maar vroeg toch voor meer, want hoe meer ik nam, hoe meer ze gingen juichen. Nadat we hadden gegeten, gingen we naar een vuilnisbelt. Daar was er heel veel verrotte vlees om te eten. Het was daar heel erg vies. Ik heb daar heel veel ratten gezien en ze waren veel groter dan mij. Daar vroeg ik om meer vlees. Later ging ik naar huis, want ik voelde me niet lekker. Zo ben ik dus ziek geworden.” Shon Morkoi zei toen: “Nou nou Chòmpi, dat was heel erg dom. Leguanen eten geen vlees. Ok, ik heb wel een medicijn, want ik ben voorbereid. Hier is het medicijn. Dit gaat je goed helpen.” Nadat ze bij Shon Morkoi waren geweest, zei Champa: ”Je

moet niet domme dingen doen om stoer te lijken Chòmpi. Als je jezelf bent en normaal doet, ben je stoer genoeg. Anderen die je stomme en domme dingen laat doen, zijn je vrienden niet.”

Hoofdstuk 5 Cool zeg!

De volgende dag kwam Chòmpi met een mooie kam op zijn rug. De medicijn van Shon Morkoi had flink geholpen. Hij voelde zich weer beter.

Iedereen gaf hem complimenten. Wat zag hij er mooi en stoer uit. Hij was blij en bleef met zijn leguanenkam paraderen. Later kwam er een familiefeestje. Ze deden veel spelletjes en

heel veel leuke dingen. Zo leerde Chòmpi de leguaan om geen gevaarlijke of domme dingen te doen, om stoer te lijken.